№ 16 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1956

перець

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Народовець, прогресист,
З кутасóм мав шапку —
Нині, смирний канцеліст,
Лиже старшим лапку.

ІВАН ФРАНКО.

Мал. БЕ-ША

РІПКА

(МАЙЖЕ ЗА ІВАНОМ ФРАНКОМ)

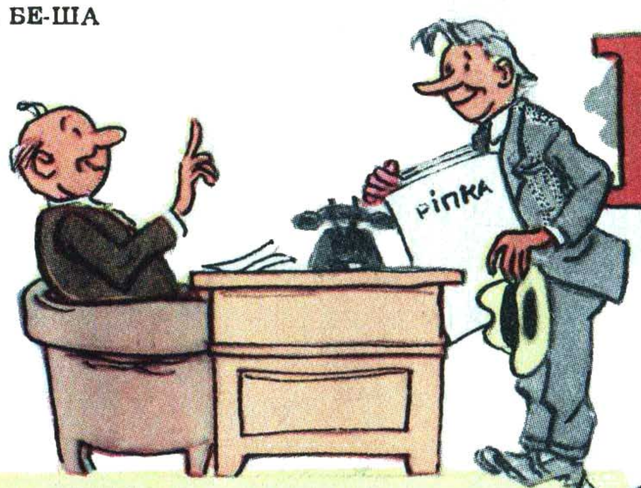

Жив собі сценарист Діденко, сценарій про ріпку писав він довгенько. Вранці, як промінь заглянув у шибку, поніс Діденко на кіностудію «Ріпку» і там у одній з канцелярій під розписку здав свій сценарій. Працював сценарист не марно: прийняли його «Ріпку» гарно, не забули й пораду дати, що «Ріпку» ще слід дотягати.

Пішов Діденко додому—гуп-гуп,—ухопився руками за чуб, дотягав «Ріпку» півроку, не день, а вона, гемонська, сидить на студії, як пень.

Зглянувшись на муки Діденка, підпрягли йому співавтора Бабенка:—Гей, Бабенко, не лежи, дотягти «Ріпку» поможи!

Подався Бабенко до каси: гуп-гуп! Схопив касира рукою за чуб, наробив великого шуму і вирвав авансу солідну суму. Потім Діденка схопив за плече,—тягнуть «Ріпку», аж піт тече. Дотягали півроку, не день, а «Ріпка» на студії сидить, як пень.

Покликав співавтор Бабенко бравого режисера Доченка:—Іди, режисероньку, не лежи, «Ріпку» дотягти поможи!

Взялись вони разом за діло—гуп-гуп! Бабенко Діденка тягне за чуб, Доченко Бабенка за сорочку, тягли, дотягали по кадру та по рядочку, промучились теж не день, а «Ріпка» на студії сидить, як пень.

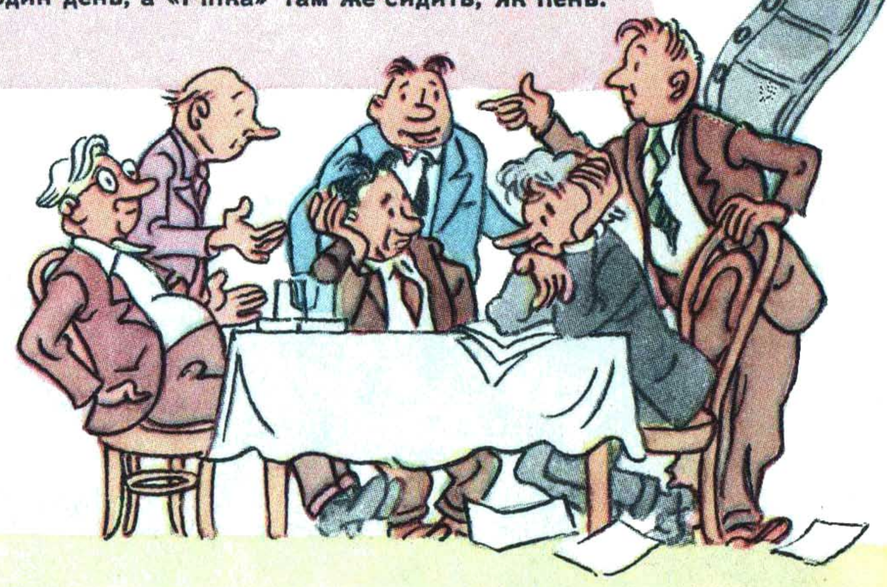

Кличе режисер Доченко співрежисера Собаченка... І знов почалося—гуп-гуп! Схопив співавтор автора за чуб, режисер співавтора за сорочку, співрежисер режисера за торочку,—трудилися, як шалені, аж роздувалися від натуги кишені, промучились не один день, а «Ріпка» там же сидить, як пень.

Кличе Собаченко до гурту Киценка:— Ходи сюди, не лежи, «Ріпку» дотягти поможи!

Сюди і туди бідну «Ріпку» смикали, коли Мишенка на поміч покликали. І знов почалося спочатку: гуп-гуп! Схопив Бабенко Діденка за чуб, Бабенка за плечі схопив Доченко, Доченка за поли схопив Собаченко, Собаченка—Киценко й Мишенко за ноги,—смикнули і... не витягли нічого. На студії, там, де стирчала «Ріпка», лишилася тільки дірочка-дрібка.

От як воно буває в кіно!

ЧАСОМ ТАК СІЮТЬ МАК

Покотилась громом чутка, по району загула,
Що Марина Ляпотуха зобов'язання взяла:
— Дать врожай з гектара маку
П'ятдесят центнерів... з гаком!

Як почув це у райкомі Відстаєнко-секретар,
До Марини, аж додому полетів, мов на пожар...
Розбудив її вночі,
Схвально ляскав по плечі...

У райцентр вернувся радий, наче крила відросли,
Наказав скликать нараду — телефони загули...
От на ранок із села
Й Ляпотуха прибула.

Почалась нарада. Скоро, мов завзяті трубачі,
Затрубили дружним хором канцелярські діячі:
— Допоможем дати маку!..—
Секретар з-за столу такав...

Товк з трибуни мак з годину агроном Панько Кутя,
Величалася Марина, як у гостях попадя:
Дерла ніс, дулась, сопіла:
У президії ж сиділа.

Городили теревені від сніданку до смерку
І слова вставляли вчені в резолюцію лунку.
У Марини Ляпотухи
Не свербіло те й за вухом...

Люди гній возили в поле, торф, і попіл, і помет,
А Марина оглядала в райгазеті свій портрет.
Нащо ті музики —
Є ж довгі язики!

Раз «Побєдою» по полю Відстаєнко проїжджав,
До Марини на хвилинку на ділянку завітав:
— Це ж бур'ян!.. А де ж твій мак?
— Я не винна. Вийшло так...

Обіцяла дати «з гаком»,
А вродило — дуля з маком...
Не чекайте врожаїв
Від базік і крикунів!

В. ГРИШКО.

с. Перепельники
на Тернопільщині.

Остап ВИШНЯ

Лист до чорта в пекло

Вельзевуле Люциперовичу!

Пробачте, що я турбую вас цим листом у справі, яка аж ніяк не належить до потойбічних справ; навпаки, справа ця дуже земна, проте, може, якраз ви і зарадите їй своїм чортячим авторитетом.

У нас ще є люди, які ніяких земних законів не бояться; постанови й розпорядження відповідних органів для них — порожній звук; навіть кари, що на них іноді накладають за їхні антинародні та антидержавні вчинки, на них не впливають; ні виступи преси, ні обурення громадськості вони махнули рукою,— воно їм і за вухом не свербить... Вони вже до цинізму дійшли: на них за їхні злочини накладаються штрафи, а вони, складаючи свої кошториси, на плату тих штрафів у кошторисах спеціальні суми передбачають... Дійшли, одне слово, до ручки...

Так я вирішив удатися до вас, до нечистої сили,— може, вони хоч вас ізлякаються.

Я, розуміється, знаю, що ви тепер не в дуже великій пошані, бо всі знають, що ви суть забобони; та, бачите, люди, що винищують варварськими способами живі істоти,— такі люди здебільше жорстокі, а жорстокі люди, як правило, боягузи.

Не в перший раз ми виступаємо проти винищення лісів, проти отруєння річок заводськими стічними водами, що призводить до масової загибелі риби, проти мочіння конопель у рибних річках та водоймищах, од чого риба також вигибає, проти браконьєрів, проти людей, які не щадять народного багатства.

Але совість у таких людей теж, очевидно, стічними водами отруєна, закони вони ігнорують, на людський осуд їм наплювати. Отож я й удаюся до вас, Вельзевуле Люциперовичу, вас вони напевно побоюються; бо хоч вони й зухвалі, хоч вони й жорстоко розправляються з живою природою, — насправді вони, ще раз це кажу,— боягузи, і, залишаючись на самоті, за зачиненими ставнями, вони, напевно, дивлячись у куток, де були колись ікони, тяжко зітхають, говорять пошепки: «Прости мене, господи, грішного», бо дуже бояться страшного суду, а, значить, і пекла!

Що вони, питаєте, роблять? Ось що!

1. Ріка Уди від передмістя Харкова аж до ріки Дінця, куди вона впливає біля села Есхар, Чугуївського району, була споконвічним нерестелищем коропів. Тепер у районах сіл Жихара, Безлюдівки, Васищевого, Борової, Червоної Поляни і Тернової ріка Уди мертва. З 1947 року Харківський коксохімічний завод (Основа біля Харкова), хутрова фабрика та шерстемийка (Нова Баварія) систематично отруюють її промисловими відходами. Адміністрацію коксохімічного заводу за це вже було оштрафовано, — так вона «передбачила» у своєму кошторисі витрати на штрафи за отруєння річки.

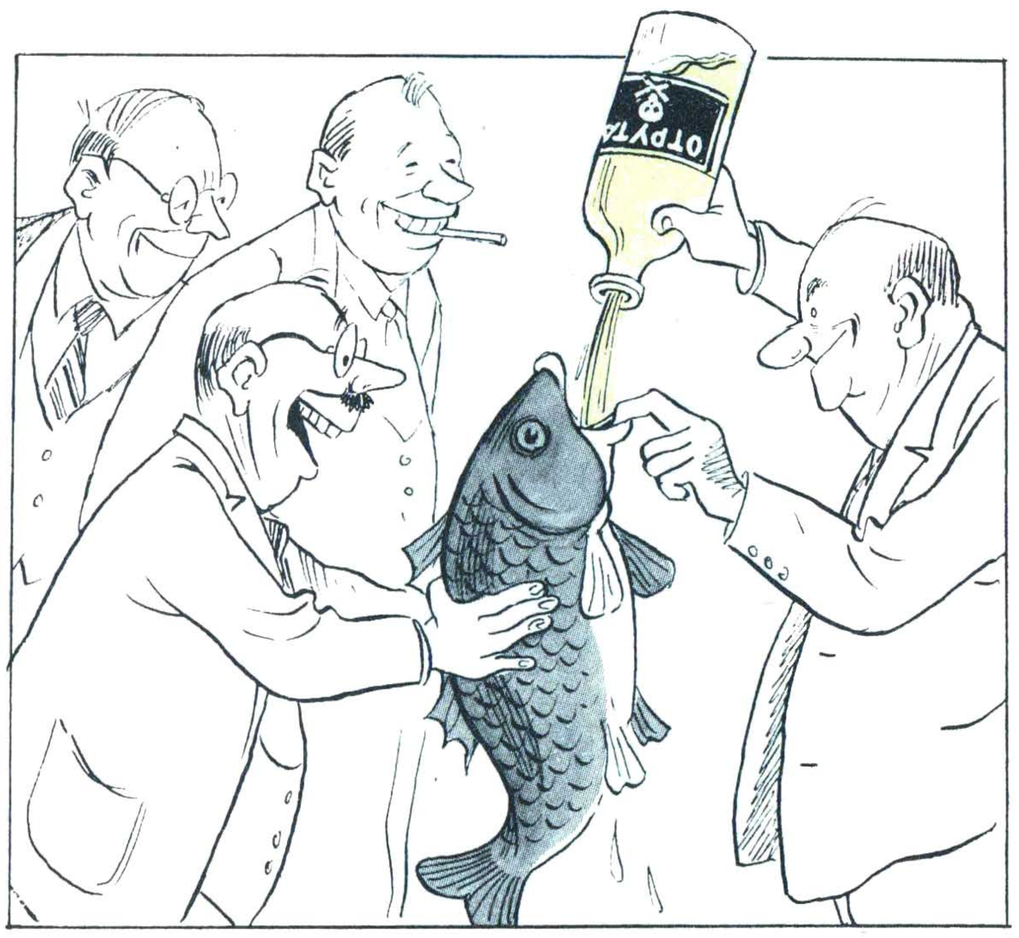

2. Куп'янський цукрозавод (Харківщина) отруйні свої води спускає в ріку Оскіл біля мосту Куп'янськ — Заоскілля. Нижче Куп'янська в Осколі риба гине.

3. Слов'янський та Рубіжанський заводи «Донсода» ось уже десять років труюють ріку Донець у Донбасі. Особливої шкоди завдає спуск у Донець так званого «Білого моря» — величезного резервуара отруйних вод цих заводів. Спускають це «море» щовесни, якраз тоді, коли риба починає йти проти води на нерест. Частина риби гине в отруєній воді, а частина повертає назад, тікаючи від видимої загибелі, і хтозна, чи нереститься вона взагалі.

Ми навели приклади (та й то частково), як нищать рибу на Харківщині та в Донбасі.

А хіба це робиться тільки там?

Ми вже писали про Чернігівщину...

А хіба ми не бачили, їдучи автотрасою Київ—Полтава, як мочать коноплі в річці Хорол, якраз біля мосту через чудесну річку, що кишіла колись і рибою, і раками. Особливо раками. А тепер ви побачите там рака?

* * *

На Україні дуже багато будується нових фабрик та заводів. Запроектовано за найближчі два-три роки збудувати три цукрозаводи на Харківщині. Один з водяною базою на річці Дінці, другий — на річці Орілька, третій — з базою на річці Бурлук, що тече в Донець.

Так ви гадаєте, що проектувальники з Головцукру передбачили у своїх проектах водяне господарство — ставки — для кожного заводу? Де там?! Спускатимуть відходи в річки! Держись, рибко!

А горе-проектувальники, дивись, іще й премію за проекти дістануть, замість того, щоб за такі проекти принаймні дискваліфікувати їх на кілька років!

* * *

Не каються, не припиняють іродової душі браконьєри своєї шкідницької роботи!

13 червня 1956 року зайшло з російських лісів на територію Недригайлівського району, Сумської області, три лосі. Першим їх побачив голова колгоспу ім. Петровського Зіненко Іван Семенович, що проїздив на мотоциклі.

— Звірі! Аря-ря! — скомандував Зіненко.

Четверо колгоспників він посадив верхи на коней, восьмеро ще до них приєдналися,— і почалося:

— Гала-ла-ла! Аря-ря-ря! Лови! Бий!

Усі три лосі були загнані й задушені. Ну, поштрафували браконьєрів, та хіба в цім справа?!

Під охороною закону лосі в РРФСР дуже за останні часи розплодилися і почали вже переходити на територію УРСР.

Так замість того, щоб привітати таких рідкісних і дорогих гостей, сумчани — за кілки та «аря-ря-ря!».

І хто? Голова колгоспу, що повинен бути прикладом для інших і в справі охорони природи!

Дуже вже розперезалися браконьєри, винищувачі природи. Вони вже до того знахабніли, що не бояться ні законів, ні громадського суду.

— Побалакай, попе, з медом! — думають собі. — А ми будемо своєї!

. . . . . .

Такі-то діла, Вельзевуле Люциперовичу! Скандальні, як бачите, діла! Я вас дуже прошу, налякайте ви наших браконьєрів та винищувачів природи! Мобілізуйте всю нечисту силу: водяників, лісовиків, відьом, русалок, — браконьєри — боягузи, нечистої сили вони злякаються.

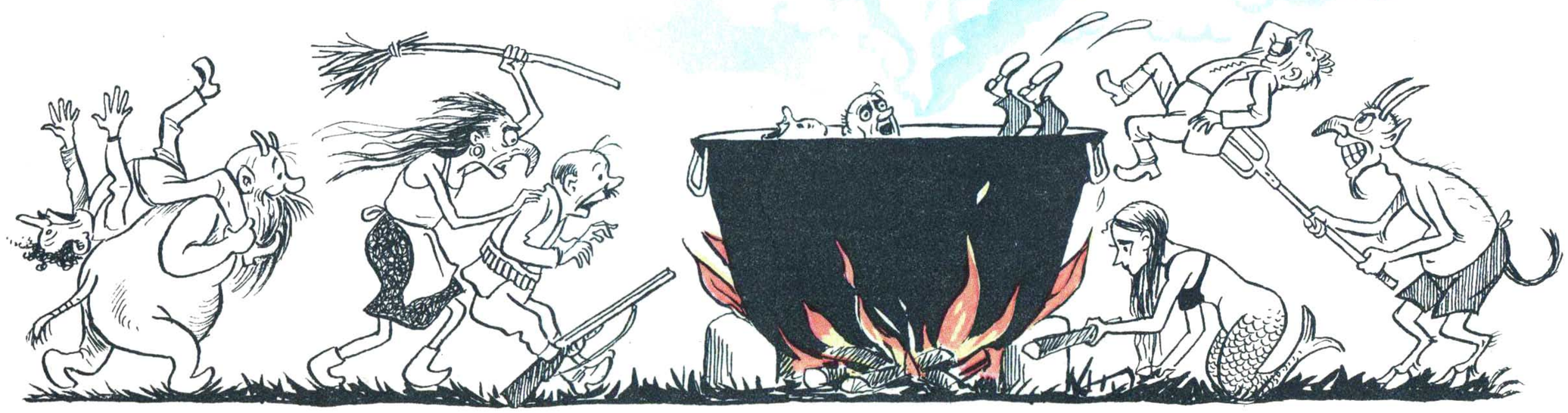

ПОБОЇЩЕ

Мал. К. АГНІТА

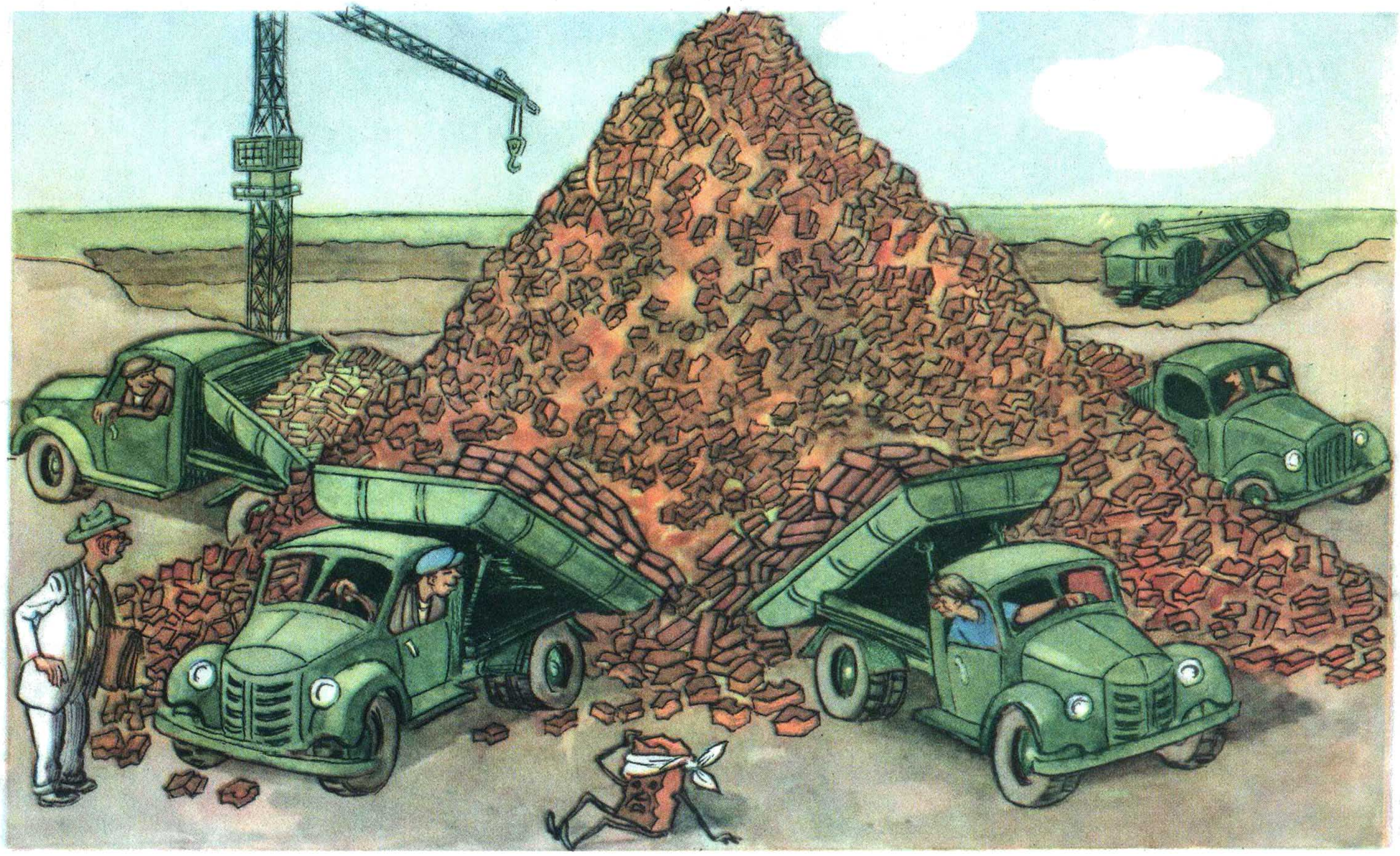

Бита цеглина: — За віщо ви нас так б'єте?

Підписано — пером...

Герой відомого твору Грибоєдова, підписавши будь-який папірус, вважав, що на цьому всі його повноваження вичерпувались. «Підписано — і геть з очей!» — таке було незмінне правило Фамусова.

Не інакше, як саме цим правилом керувалася авторитетна комісія, що приймала новий, недавно збудований Самбірський цукровий завод.

Це була вельми авторитетна комісія. До її складу входили головний інженер тресту «Укрдіпроцукор» т. Фельдман, старший інженер тресту «Цукроспецбуд» т. Мединський та ряд інших головних та старших шановних і вельми кваліфікованих інженерів.

Авторитетна комісія з авторитетних спеців, оглядаючи будівництво, так і сипала докорами на адресу начальника будівельно-монтажного управління тресту «Цукроспецбуд» Івана Потаповича Духнича.

Іван Потапович не заперечував: од фактів не втечеш. Він визнавав, що справді припущено чимало браку, багато чого недороблено. Але клявся-божився:

— Всі ці дрібниці ми виправимо, а за брак— шкуру спущу.

Од цієї клятьби-божби у голови приймальної комісії серце розм'якло, мов той віск од тепла.

— Ну як не повірити своєму ж брату-будівельнику,— звернувся він до колег.— Де ж це видано, щоб такий завод здавався ідеально готовим, без недоробок. Повіримо Івану Потаповичу? Приймемо завод?

— Повіримо! — сказав один член комісії.

— Приймемо! — авторитетно заявив другий.

Повірили й прийняли...

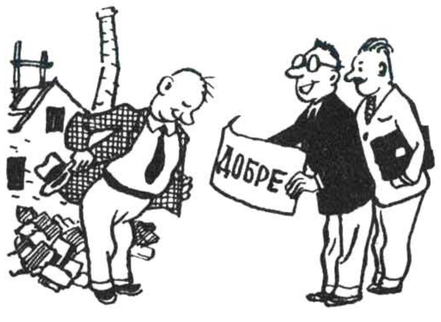

З нагоди здачі заводу відбулося велике торжество. Лунали урочисті промови, будівельників вітали з успіхом. Іван Потапович був героєм дня.

Та й як йому було не почувати себе героєм: в акті державної приймальної комісії чорним по білому було написано, що завод споруджено в строк, визначений урядом, а роботу будівельників прийнято з оцінкою «добре».

— За таку роботу і людей преміювати не гріх,— вирішили в Міністерстві промисловості продовольчих товарів.

І посипалися в кишені будівельників щедрі державні премії.

...Минуло півроку. Іван Потапович Духнич і не думав усувати недоробки, виявлені приймальною комісією. А ці недоробки справді були кричущими, бо своїм криком вони привернули до себе увагу державного контролю.

При детальній перевірці стало ясно, що авторитетна приймальна комісія виявилася зовсім неавторитетною: вона прийняла підприємство, непридатне до експлуатації.

Завод не забезпечено водою: греблю, передбачену проектом, не споруджено... Неправильно змонтовано ротаційну дифузію... Ні вагонів, ні паровозів, і взагалі ніякої критики не витримують під'їзні та заводські залізничні колії... Не закінчено будівництво трьох бурякопунктів... Не вивершено монтаж портального крану... При пробному пуску заводу виявилися несправними фільтропреси...

Одне слово, завод, прийнятий з оцінкою «добре», не може дати навіть поганенької продукції. Що ж робити? Приступати до ремонту абсолютно нового підприємства? Ні, незручно якось...

І вирішили його реконструювати. Міністр промисловості продовольчих товарів УРСР т. Рудницький розпорядився вжити негайних заходів. Начальник «Укрголовцукру» т. Рожинський — негайно приступив до здійснення цих заходів і написав категоричного листа керуючому трестом «Цукроспецбуд» т. Кудрі (якому, до речі, теж дісталася чимала премія за будівництво Самбірського цукрозаводу). Той в свою чергу спустив вказівку Івану Потаповичу Духничу, зобов'язавши його виїхати в Самбір і довершити будівництво.

Іван Потапович Духнич і не думає їхати в Самбір. Йому там нічого робити: премію за будівництво заводу він давно вже одержав.

А на заводі справи йдуть так, як мерзле горить. Коли закінчиться його будівництво — невідомо ні міністру, ні начальнику главку, ні керуючому трестом «Цукроспецбуд». Вони, власне, цим і не дуже цікавляться. Своє діло вони зробили — ретельно підписали свої «категоричні вказівки».

А по-їхньому, коли вже підписано,— то геть з очей!..

В. НАГАЙЦЕВ,
заступник завідуючого промислово-транспортним відділом Дрогобицького обкому КП України.

Багато всіляких машин щодня проскакує повз вікно кабінету голови виконкому Козельщанської районної Ради Кіндрата Кіндратовича Крайника. Їдуть машини з хлібом. Їдуть з овочами. Із всякою всячиною їдуть — і нічого. Мигцем гляне на них Кіндрат Кіндратович — і знову заглиблюється в папери. А то, бува, навіть і голови не підведе, їде собі, ну й хай їде...

А от одна машина дуже врізалася в око голові. Глянув на неї Кіндрат Кіндратович і — на вулицю.

— Стій! Хто такі?

— Призовники з колгоспу імені Леніна.

— А пісні хто заводить? Закону такого нема, щоб пісень співати!

Хлопці здивовано переглянулися.

— По якому такому праву на машині червоні стрічки?

— То ще в селі пов'язали. Нас увесь колгосп проводжав.

— А це що за опудало?

Призовники витріщили очі.

— Оце, оце! — Голова райвиконкому ткнув пальцем на букет живих троянд.

— Це — квіти, а не опудало.

— Зняти!..

— З якої причини?

— Зняти! Я наказую!

— Але...

— Ніяких «але», коли вам наказує голова райвиконкому.

— А ми не будемо виконувати такі накази.

— Ах так! Ну, гаразд, зараз я вам покажу...

І справді показав. Викликав двох працівників міліції, а ті забрали в шофера права на водіння машини.

— За яке порушення?

— Ніяких порушень не було,— пояснили міліціонери.— Але ми виконуємо наказ...

І показали вбік голови райвиконкому.

Той стояв на порозі райвиконкому і все ще гнівно розмахував руками.

Дуже він цієї хвилини був схожий на горезвісного унтера Пришибєєва. І все, що він вигукував, дуже нагадувало слова чеховського героя:

— З яким повним правом тут народ зібрався?.. Замість того, щоб діло яке робити, вони пісень... Роззійдись!

М. БЕГМА,
голова колгоспу ім. Леніна.

Козельщанський район,
Полтавської області.

Мал. С. САМУМА.

Великий урожай овочів застукав зненацька деякі торговельні та заготівельні організації.

ЗАСИПАВСЯ...

СПРОСТОВАННЯ

У Станіславі хтось поширив тривожну чутку. Кажуть, нібито начальник обласного автотресту т. Ліщенко недавно відвідав м. Лисець і вирішив повернутися звідти автобусом.

І начебто просидів він, бідолашний, багато днів і ночей на автобусній зупинці, не маючи сили пробитися в машину, лишився гудзиків, нахапався у чергах стусанів.

І нібито й досі сидить на тій зупинці...

Авторитетно заявляємо, що т. Ліщенко сидить не на зупинці, а в своєму кабінеті, що всі гудзики у нього на місці, що стусанів йому ніхто не надавав, хоч за таку організацію роботи автотранспорту й слід би було йому добряче нагріти чуба.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ПАЦІЄНТ

Боківський рудоремонтний завод у Донбасі (головний інженер т. Сметана) погано ремонтує вугільні комбайни.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

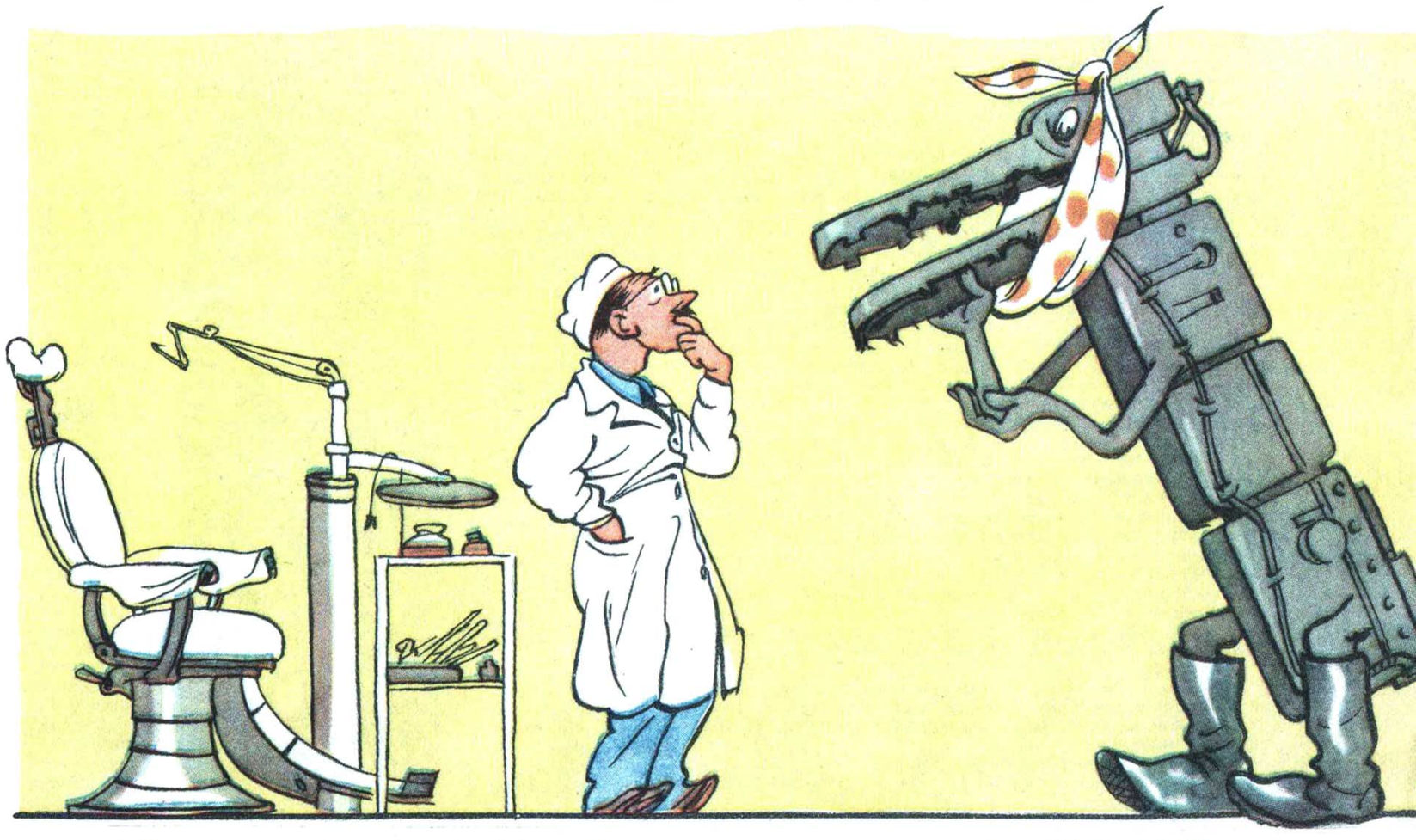

Вугільний комбайн: — Може, хоч ви вставите мені надійні зуби?!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Директор Демидівської МТС Павло Маркович Слоболинський не любить кидати на вітер зайвих слів. Як сказав торік улітку: «Встановлю вам вітродвигун», то і по сьогоднішній день ті ж слова повторює.

Шкода тільки, що директорові слова не мають чудодійної сили. Через те, мабуть, обладнання для двигуна і досі лежить без руху, а ми воду кіньми качаємо. Тверде слово т. Слоболинського обходиться нам щомісяця в 90 трудоднів.

Невистачає вже в колгоспі ні кінських, ні людських сил, щоб воду качати та директорові обіцянки слухати.

Чи не знаєш, Перче, де є така сила, яка б директорові слова ділом зробила?

М. НОВАКОВСЬКИЙ,
голова колгоспу ім. Енгельса.

Демидівський район,
Рівненської області.

Іван Франко.

А як, мільйонів куплений
сльозами,
День світла, щастя й волі
засвітає,
То чень в новім, великім
людськім храмі
Хтось добрим словом і мене
згадає.

ЯК ТАМ У НЕБІ?

Два панотчики гарненько
Попразникували
Та й удвох собі при чарці
Ніччю розмовляли.

Розмовляли сеє, теє,
Чого серце повне,
А як світське перебрали,
Нумо про духовне.

«От письмо святе не пише
І не знають люде,
Як то праведним по смерти
Там у небі буде.

«Ані око не видало,
Не чувало вухо» —
Се, сказать тобі по правді,
Троха темно й сухо.

«Я собі міркую, грішний —
Прости гріха, боже, —
Те, за що тут всякий б'ється
Й осягнуть не може.

«Те братерство, однодушність,
У якій всі люде
Зіллються в найвищу спільність —
Ось що в небі буде».

Другий мовив: «Ей, зійшли ви
На слизьку дорогу!
Се ж соціалізм вам сниться,
Бридкий пану богу.

«Ні, мабуть, не буде в небі
Комунізм і спільність.
Адже ж дар для нас найвищий —
Повна лична вільність.

«Кождий жий собі, як хочеш,
І роби, що знаєш,
Кождий пан своєї волі,
Волю й силу маєш».

«Ну, панотче! — мовив перший, —
Се цікаві вісти,
Що ви навіть пана бога
Вперли в анархісти.

«Там-то був би рай, якби так
Людям волю дати!
Мусив би сам бог із нього
Перший утікати».

Довго, довго сперечались,
Вже й північ пробила:
Той за спільність, сей за рівність,
А зійтись не сила.

Мовив перший: «Що балакать!
На одно згодімся!
В сю опівнічную пору
Свято покленімся:

«Хто з нас перший світ покине,
В раю водвориться,
Має другому за три дні
У сні об'явиться.

«І сказати, як там в небі
І які порядки».
Погодились, поклялися,
Потюпали спатки.

Чи там рік минув, чи піврік,
Перший умирає
І другого через три дні
У сні навіщає.

«Здоров, брате!» — «Здоров,
отче!» —
«Ну, я присвятився». —
«Слава богу! І по небі
Добре роздивився

«Роздивився». — «Ну, і як там?
Говори, мій друже!
Тайну божую збагнути
Я цікавий дуже!»

Мовить дух: «Її збагнути,
Певно, річ висока,
Та на се не твого треба
І уха, і ока.

«А про те, що ми колись-то
Суперечку гнули,
То оба ми, любий друже,
Пальцем в небо ткнули.

«Там порядки — ні по твоїй,
Ні по моїй мові,
А зовсім, зовсім інакші», —
Та й щез на тім слові.

СІДОГЛАВОМУ

Ти, брате, любиш Русь,
Я ж не люблю, сарака!
Ти, брате, патріот,
А я собі собака.

Ти, брате, любиш Русь,
Як хліб і кусень сала, —
Я ж гавкаю раз в раз,
Щоби вона не спала.

Ти, брате, любиш Русь,
Як любиш добре пиво, —
Я ж не люблю, як жнець
Не любить спеки в жниво.

Ти, брате, любиш Русь,
За те, що гарно вбрана, —
Я ж не люблю, як раб
Не любить свого пана.

Бо твій патріотизм —
Празнична одежина,
А мій — що труд важкий,
Гарячка невдержима.

Ти любиш в ній князів,
Гетьмання, панування, —
Мене ж болить її
Відвічнеє страждання.

Ти любиш Русь, за те
Тобі і честь, і шана,
У мене ж тая Русь,
Кровава в серці рана.

Ти, брате, любиш Русь,
Як дім, воли, корови, —
Я ж не люблю її
З надмірної любови.

Опозиція

(КАЗКА)

Була собі раз Опозиція, та така остра, що не дай господи. Годі було до неї доступити, хоч ти сказися. І не то, щоби кусала або хоч гарчала, а м'явкала, та так вам голосно, що як м'явкне в Відні, то чути аж у Львові, а як зам'явчить у Львові, то чути аж у Куликові та в Великих Очах. Ну, а звісно, що великі пани не люблять м'явкання ще гірше, ніж лев когутячого кукурікання. А надто ще наша Опозиція в своїм м'явканню була доволі монотонна, бо вміла тільки дві модуляції: «Кдивда нам!» і «Дівнопдавність!» Не вміла небіжечка «Ірци» виговорювати.

Що вже великі пани шукали різних способів, щоб її підійти, укоськати та приручити, так де тобі! І з руки їсть, і гладити дається, а скоро що до чого — м'явчить так, що аж крізь вуха прохапується. Ось вони підіслали до неї самого найстаршого міністра. Взяв той у припіл троха вівса, а в жменю шматок хліба та й наближається до Опозиції обережно, мов до брикливої шкапи, та все: — Косю! косю! косю!

Опозиція стоїть, нюхає, облизується, одним словом — орієнтується. Осмілений тим міністр наблизився, ткнув їй під ніс хліб — схрупала; дав їй вівса — зацукалась, та як не м'явкне: — Дівнопдавність!

Міністр аж уші й очі затулив та ногами задріботів.

— Але ж, кохана Опозиційко! — сказав він, коли м'явкіт утих. — Чого ти хочеш? Чому ти мені життє затроюєш?

— Кдивда нам! — м'явкнула Опозиція, що аж у Великих Очах почули.

Хоч у тім слові «ірци» було перекалічене, але міністр не любив сього слова гірш чемериці і, не чекаючи на дальшу розмову, втік щодуху. А Опозиція стоїть далі, нюхає, облизується, — одним словом, орієнтується.

Бачуть пани, що вівсом їй кінця не доїдуть, посилають до неї шефа секційного. Набрав він повні кишені вати, бандажів, діяхілю [1] та й іде, перебравшися за старого знахаря.

— Бідна, бідна, бідна! — приговорює він. — На, моя маленька, на, на, на! Тебе животик болить, га?

— Дівнопдавність! — м'явкнула Опозиція, що було духу.

Але шеф секційний, хоч також дуже не любив сього м'явкання, та був чоловік мудрий, бувалий. П'ятнадцять міністрів у своїй бюрі перетривав, пройшов огонь абсолютизму, воду федералізму і мідяні труби централізму і був кований остро на всі чотири копита. Отже, він, ідучи на розмову з такою лютою Опозицією, поступив собі дуже розумно, позатикав вуха ватою.

— Ну, ну, ну, — мимрив він, махаючи рукою, — вспокійся, моя бідненька! вспокійся! Я вже виджу, що тебе животик болить. На, я тобі отсеї рицинки ложечку завдам, а потому тобі теплий кминковий окладець [2] приложимо, а потому тебе гарненько в постіль положимо, пеленочками обів'ємо, повивачиком обкрутимо, та й спи собі. Бо ти ще у нас маленька, не річ тобі звихнутися або оченята собі видряпати.

— Кдивда нам! Кдивда нам! Кдивда нам! — м'явчить Опозиція, мало не надсядеться.

— Та яка ж тобі, рибонько, кривда? Клиїку [3] тобі не дали? Чи, може, пипка не чиста? Чого тобі треба, скажи!

— Дівнопдавність!

— Ей, заладила ти, серденько, все одно та й одно. Та й ще якесь таке паскудне слово вивчила, що я й чути його не можу. Ти по-людськи говори. Чи дати тобі хлібця, чи вівсика, чи кашки, чи молочка?

— Дівнопдавність! — м'явчить Опозиція.

— Ну, та й дубова ж у тебе голова, моє серденько! Невже ж ти того не розумієш, що рівноправности ніякої я дати не можу? Що міг, то дав, маєш рівноправність на папері, та що тобі з неї? Моє діло — фабрикація бандажів і пластрів. Ну, кажи, де тобі приложити?

— Кдивда нам! — репетує Опозиція, мов і не чує слів розумного знахаря. Олютився вкінці старий, плюнув та й пішов.

— Тьфу! — сказав він, відходячи. — Якась скажена скотина! Нехай з тобою той говорить, що болотом трясе! Щезай, помано, дай мені чисту годину!

А Опозиція, мов не знати яке велике діло зробила, стоїть собі, нюхає, облизується, — одним словом, орієнтується.

Ще пани не стратили надії, посилають до неї Перемісника і кажуть йому почати з острішої бочки. Перемісник був чоловік енергічний та резолютний [4] та й каже:

— Не бійтеся! Вже як я їй кінця не доїду, то їй і чорт лисий нічого не зробить. Але я маю в бозі надію, що як їй дам понюхати своїх крапель, то перестане м'явкати, а так вам буде коло ніг лащитися, що аж їй будуть із шерсти іскри скакати.

— Ну, ну, — кажуть пани, — коли ти сеї штуки докажеш, то ми тебе з Перемісника таки цілим Місником зробимо.

— Добре! Беру вас за слово! — сказав Перемісник і, весело підсвистуючи, вибрався в дорогу. Та не дурний він сам перший іти до Опозиції. Послухайте лишень, яку він штуку вдрав.

Стоїть собі наша Опозиція, роззирається, нюхає, облизується, орієнтується собі гарненько, аж тут глядить — іде Кішка, ліберальний-преліберальний! Прийшов та й першим ділом бух — їй хрест трираменний [5] із церкви скинув.

— Кдивда нам! — м'явкнула Опозиція.

— Мало вам? — каже Кішка та й шасть — Опозиції до церкви жандарма післав, щоби пильнував, чи добре попи службу правлять, чи, може, замість «Прийдіте поклонімося» не співають «Блажен, іже возмет і разбієт младенци твоя о камень».

— Дівнопдавність! Дівнопдавність! — м'явчить Опозиція, аж мало не захрипне. Вже аж у Войнилові та Рожнятові почули, хоч ані войни, ані рожна не показали.

— Рівноправности вам треба? — воркоче Кішка. — Добре, я вам її покажу з грубшого кінця!

Та й шарах — розіслав окружник, щоби попи не сміли по-руськи метрики провадити, ані жадні урядові письма писати.

— Кдивда! Кдивда! Кдивда нам! — м'явчить Опозиція. Та Кішка загартований на сей крик, він не такий делікатний, як великі пани.

— Ще вам мало? Добре, я вашого Озаркевича з'їм! Будемо видіти, чиє наверха буде.

Та сим разом перечислився. Гаркнути гаркнув, та з'їсти не з'їв. Таки йому Озаркевич [6] кістю в горлі став, і бідний Кішка не міг його ні проковтнути, ні виплюнути. Що вже баби хухали, і шептали, і штуркали — не йде та й не йде. Подригав ще дрібку бідний Кішка ногами та й богу духа дав. Але Перемісник про те байдуже. Пропав один — мара його бери! У нього такими Кішками хоч гать гати, хоч мости мости. Ще Кішка не скінчив дригати, а вже до нашої Опозиції з другого боку Рябко Хельт підскочив. Се вже не була м'якенька, ліберальна кішка, а товстий, зубатий британ. Моргнув йому Перемісник.

— Рябко, гузя «Народну торговлю»!

Рябко Хельт в одній хвилі скочив, зіп'явся передніми лапами вгору і замкнув двері «Народної торговлі» в самий торговий день.

— Кдивда! Кдивда! — зам'явкала Опозиція, але вже якось несміло.

«Ще вам кривда?» — думав Перемісник та й командує далі:

— Рябко, піф читальні!

Рябко Хельт не сказав ані слова, не пустив ані голосу, але як скочив по читальнях, то тільки залопотіло та пір'є на вітер полетіло.

— Кдив... кдив... кдив... — ікала Опозиція, пронята чимраз більшим переляком.

— Ще не досить? — мурмотів Перемісник. — Чекайте, я ще не скінчив! Я ще маю для вас гостинці.

Та й знов моргнув Рябкові:

— Рябко, з'їдж Романчука [7] і закуси Савчаком [8].

Рябко зложився до скоку, стулився, вичекав, поки Романчук буде кандидувати, та й скік, хруп-хруп, — і Романчука не стало. Вхопився ще за Савчака, та не поздоровилось йому якось, подавився, неборака, якоюсь товстою кісткою та й богу духа дав. Та Опозиція вже ледво щось белькотіла і не орієнтувалася, а тільки ногами перебирала, мов тота дівка, що до танцю хоче та тільки чекає, щоб її хто взяв.

Тоді Перемісник прийшов до неї та й каже:

— А що, Опозиціє, дихаєш іще?

— Пдав... пдав... пдав... — блекотіла Опозиція, та й сама зараз завстидалася.

— Покиньте ви се! — остро сказав Перемісник. — Досі були на вас рани, а коли не покинете сього м'явкання, то будуть ще й скорпіони. Я все можу, я маю власть, а застрашити себе не дам. Скажіть щиро: досить вам сього, що було?

— Досить, досить, досить! — прошептала Опозиція, б'ючися в груди.

— Так чого ж хочете? Що вам потрібне?

— Поссади! Авансси! — вже зовсім встидливо прошептала Опозиція.

— Ну, то так же й говоріть! — сказав Перемісник. — Так було б давно сказати. А то заладили: рівноправність та й рівноправність. Немовби то моя сила була всіх марципаном нагодувати. Ніколи багач не буде рівноправний з бідним, учений з темним, розумний з дурнем. Тут уже м'явкайте хоч до кінця світа, а нічого не вим'явкаєте. А посади, аванси — се друге діло. Се політика реальна, тут ми на твердому грунті, тут можемо порозумітися, і я певний, що порозуміємося. Тільки будьте розумні, хапайте те, що реальне, беріть те, що ми можемо дати, а не забагайте печеного леду. Зрозуміли?

— Цілковито, батьку, цілковито! — притакнула Опозиція.

— Ідіть же тепер і не грішіть більше! При виборах побачимось. Прощавайте!

І Опозиція, смирно поцілувавши Перемісника в руку, пішла додому, а по дорозі, як роздумала добре, то врадувалася великою радістю і, ставши в колесо та побравшися за руки, затягла славну національну марсельєзу:

Змилувався бог над раком, змилує й над нами:
Тож нам буде добре жити під штирма панами.
Пан єпіскоп, пан староста — гарна пара, братку,
Третій буде пан міністер, а станьчик [9] вдодатку.
Першому би поклонитись — він язик відріже;
Другому би покоритись, а він в душу лізе.
Третій каже: «Дай, небоже, чвертку з полумацька»,
А четвертий на нас крикне: «То чернь гайдамацька!».

[1] Діяхіль — спеціальний, особливий пластир.
[2] Окладець — припарка, компрес.
[3] Клиїк — юшка з ячних крупів.
[4] Резолютний — рішучий.
[5] Трираменний хрест — хрест з трьома кінцівками.
[6] Озаркевич Іван — галицький громадський діяч і письменник, батько української письменниці Наталі Кобринської; депутат до галицького сейму і австрійського парламенту.
[7] Романчук Юліан — один з найактивніших галицьких провідників буржуазно-націоналістичного народовства та просвітянства. Письменник.
[8] Савчак Дам'ян — посол до галицького краєвого сейму.
[9] Станьчик — прізвище блазня польських королів Олександра Ягайловича і Жигмонта I; станьчиками прозвали партію краківських консерваторів після того, як група польських діячів в 1869 році опублікувала памфлет «Тека Станьчика».

Сучасна приказка

Ів. Франко

Муз. С. Козака.

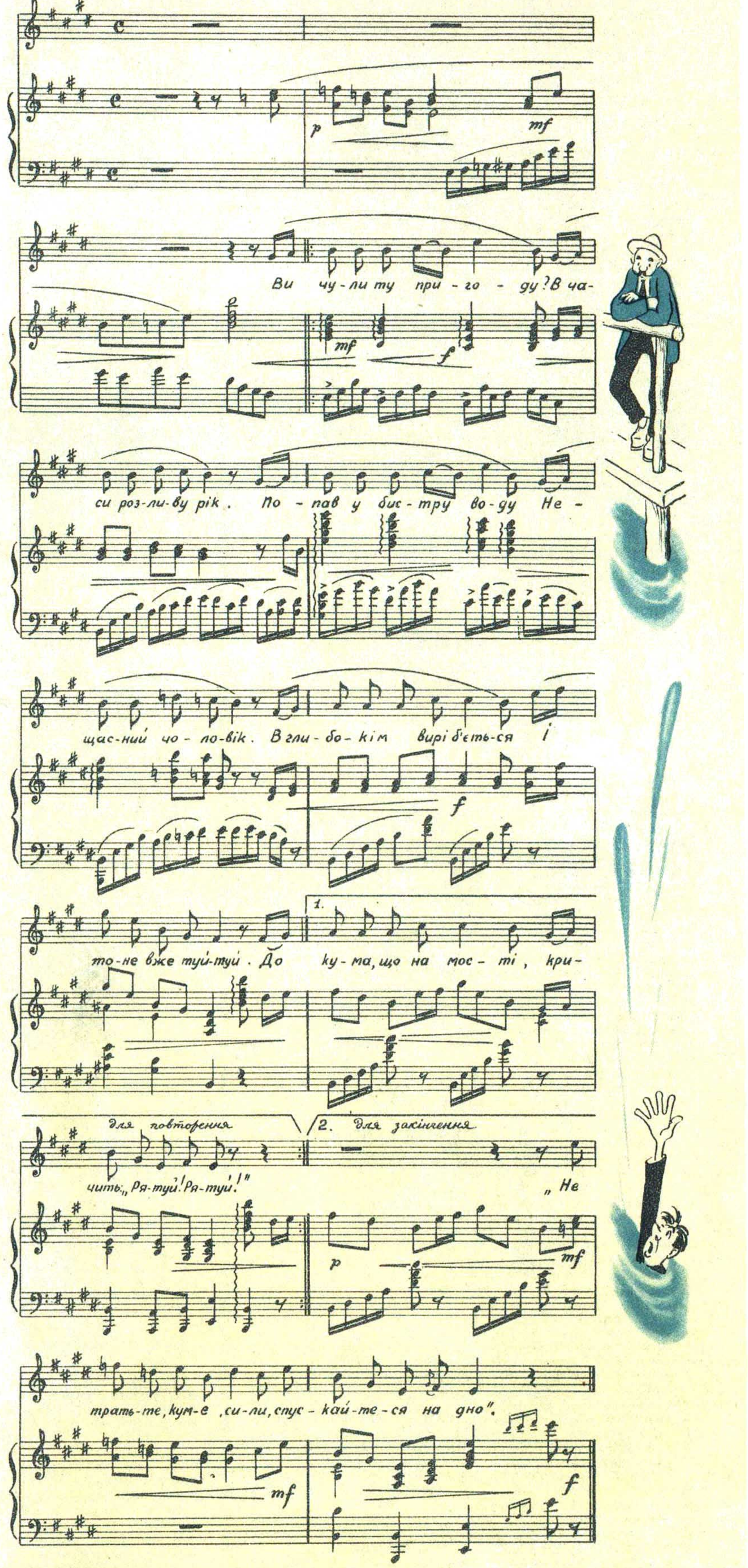

Ви чули ту пригоду?
В часі розливу рік
Попав у бистру воду
Нещасний чоловік.
В глибокім вирі б'ється
І тоне вже туй-туй,
До кума, що на мості,
Кричить: «Рятуй! Рятуй!»

А кум, що на поруччя
Поважно лікті спер,
Глядить критично: «Втоне
Чи вирне ще тепер?»
Вкінці махнув рукою
І мовив лиш одно:
«Не тратьте, куме, сили,
Спускайтеся на дно».

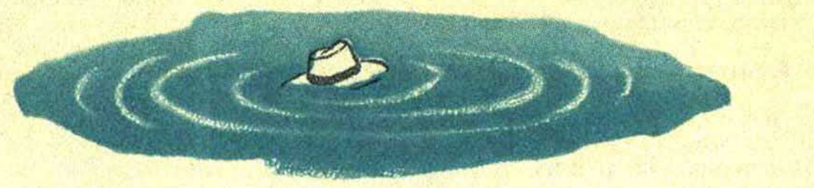

Виставка ШИРНЕТРЕБА

НЕ ВІР ОЧАМ СВОЇМ

Ружинське районне відділення Держбанку придбало однотумбовий канцелярський стіл. Одному із співробітників закортіло заглянути в шухляди. Смикнув він за одну шухляду — не висувається. Смикнув за другу й третю — те саме. Дужче потяг — ручки одірвалися.

Почали пробувати замки, а вони нейтральні: і не замикаються, і не відмикаються.

Стіл покрито дерматином, але планки, якими його прикріплено, від першого ж дотику відпали. Глянули під стіл і побачили там штамп: «Артіль «За якість». Сорт 1-й. 30.XII. 55 р. м. Житомир».

Важко зітхнувши, співробітники сказали:

— Артіль «За якість»... Переіменувати б її в артіль «Бракороб». Може б тоді вона випускала доброякісні меблі.

БРАК 1-ГО СОРТУ

Киянин т. Боярський ішов Велико-Васильківською вулицею і зайшов у магазин — 1739 «Київгоспторгу». Тут він побачив шафу, яка йому дуже сподобалась. Заплативши 978 крб., веселий покупець повіз шафу додому.

У магазині т. Боярський не міг добре роздивитися на свою покупку, бо там було темнувато. А коли дома, при хорошому світлі, він глянув на неї, то йому в очах потемніло. Обличчя шафи виявилось зовсім не таким привабливим, як здалося з першого погляду. Було воно в пухирях та ще й віспою побите. Спина шафи теж не краща, бо зроблена з гнилої фанери. Висувні скриньки перекошені. Ручки відлетіли, як тільки потягли їх за вуха.

Лише штамп було поставлено доброякісно. На ньому ясно написано: «Прилуцький меблевий комбінат. І-й сорт».

ТІЛОГРІЙКА З ФІОЛЕТОВОЮ ПІДКЛАДКОЮ

Житель села Дмитрівки, Осипенківського району, Запорізької області, Шевченко Володимир Костянтинович купив у крамниці сільського споживчого товариства тілогрійку на фіолетовій підкладці.

Одягнув т. Шевченко нову тілогрійку, пішов на роботу і потрапив під рясний дощ. Знявши потім цю одежину, він сам себе не впізнав, бо його сорочка стала з білої фіолетовою.

Виявляється, що якісь винахідники взяли білу матерію, вмочили її в чорнило, а потім зробили з неї підкладку.

Можна уявити, скільки буде фіолетових людей, коли, скажімо, лише Дмитрівське споживче товариство завезло 400 штук линючок.

На ярличку, пришитому до поли, написано: «Мелітопольський міськпромкомбінат. Тілогрійка ватна. І-й сорт. Ціна 86 крб. 50 коп.»

Добре нагріли бракороби покупців своїми тілогрійками!

* * *

На всіх виробах, про які ми розповіли, написано, що вони першосортні, й зазначено, що їх перевіряли відділи технічного контролю. Але не написано головного: хто ж керує підприємствами, які першосортно споживачів ошукують? Заповнимо цю прогалину.

Голова Житомирської артілі «За якість» т. Туровець.

Директор Прилуцького мебльового комбінату т. Льодін.

Директор Мелітопольського міськпромкомбінату т. Зільбергліт.

Це — щоб потерпілі знали, з ким діло мали.

БЕЗ ПОСМІШКИ

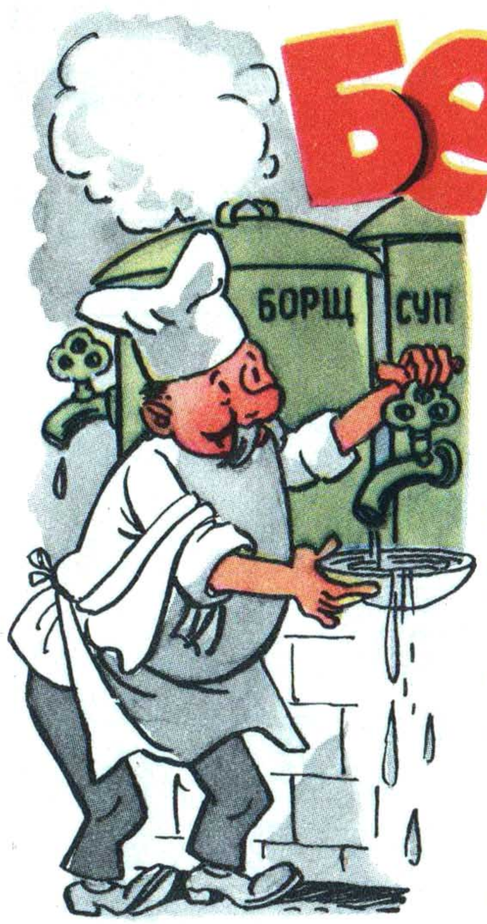

ПРИТЧА ПРО ТІЛО Й ДУШУ

Досвідчені працівники громадського харчування запевняють, що страву споживачеві треба подавати з приємною посмішкою.

— У кожну страву, — навчають своїх учнів досвідчені кухарі, — крім продуктів, обов'язково треба вкладати ще й душу. Страва без душі — це м'ясо без солі.

Та оскільки в куховарських книгах таку приправу не передбачено, то чимало кухарів обходяться й без душі. А декому з тих бездушних доручають навіть великими справами керувати.

Серед діячів громадського харчування розповідають таку притчу. Жило-було на світі Тіло без Душі. Виголошувало Тіло промови, чужим розумом мудрі, і потроху-помалу пропихалося воно на керівну посаду. Нарешті, пропхалося й стало керувати громадським харчуванням. І вирішило Тіло працювати так, щоб забезпечити собі і спокій, і вигоду. Оголосило Тіло конкурс на кращі пропозиції по реорганізації їдалень. Пропозицій надійшло багато. Але Тіло відібрало з них ті, що йому найбільше до серця припали.

Перше місце посіли пропозиції, подані під девізами: «Лопай, що дають», «Голодний поїсть і холодне». На друге місце стали пропозиції під девізами: «На хороші жорна що не кинь, то змелють» і «Живіт не дзеркало».

Хто хоче бачити, що виходить на практиці, коли громадське харчування перебудовують за такими девізами, нехай похарчується у Запоріжжі у їдальнях відділу робітничого постачання заводу «Запоріжсталь».

З НУЛЯ НА НУЛЬ

Удень і вночі робітники заводу плавлять чавун, варять сталь, роблять з розплавленого і розжареного металу скарби і дива. Працюють робітники позмінно. І їдальні там теж працюють цілу добу позмінно. І теж виробляють чудеса. Такі, приміром, як м'ясні котлети з хліба; біфштекси, яких ні ножем не розріжеш, ні виделкою не проколеш; борщі, прозорі, як гірські ручаї; супи, в яких, за влучним висловленням одного сталевара, «крупина за крупиною ганяється з дубиною».

А все через ту щербату ложку, якою куховари міряють продукти. Сиплють нею, сиплють, аж гульк — на 25—30 процентів чогось у страві та невистачає. У їдальні мартенівського цеху таку вже щербатенну ложку для міри взяли, що в супові часом бракує до норми аж 40 процентів крупів та овочів, а біфштексові — 20 процентів жиру. А часто кухарів ще й пам'ять підводить. У їдальні № 4, наприклад, біфштекси треба було викинути на смітник, а кухарі забули й залишили на продаж.

У їдальнях ВРП «Запоріжсталі» тільки те й роблять, що зранку до світанку все скорочують та спрощують меню. Для тих, що працюють у нічну зміну, або, як тут кажуть, «з нуля», залишається вибір страв, дуже близький до нуля. Страви холодні, несмачні. Інколи доводиться сталеварам вночі виконувати подвійну роботу: і сталь варити, і персонал їдальні № 3 будити. А цей персонал доки протре очі та розчеше перманенти і заходиться страву гріти, дивись, уже сталевара сталь кличе. Або задубілу котлету їж, або голодний в цех вертайся. Робітники — в цех, а кухарі — на другий бік.

Виходить, одні працюють «з нуля», а другі «на нуль».

ТЬОТЮ, ВИРУЧАЙТЕ!

Не всі, звичайно, куховари «Запоріжсталі» щербатою ложкою міряють; є чимало й таких, що радніші варити з душею і подавати з усмішкою. Та ба! З самої душі борщу не звариш. І не дуже то посміхнешся, коли меню прісне, одноманітне та ще й бідне на овочі.

Мотаються завідуючі їдалень по базарах, де гори огірків, цибулі, капусти, буряків...

— Тьотю, виручайте!

Милосердні тьоті, власниці названих скарбів, радо виручають сердешний відділ робітничого постачання «Запоріжсталі». Де ж пак! Має ВРП 3800 гектарів землі, теплиці, поливне господарство, а ранніх овочів виростити, горопаха, не спромігся! Тьоті, що своїми сотками заткнули за пояс тисячогектарні підсобні господарства, за свою спритність і милосердя правлять стільки, що завідуючі їдальнями тільки за голови беруться.

На кулінарній раді при ВРП ламали голову, як без свіжих овочів смачні страви варити. І вирішили: замість буряків, моркви, картоплі, петрушки класти в борщ капусту та консервовані соєві боби. Борщ, мовляв, не зіпсуємо, а затоварену бобами базу ВРП розтоваримо...

Так і не виручили тьоті відділ робітничого постачання. І вимушений був він, приміром, у їдальні № 13 протягом трьох днів давати на вибір споживачам 500 порцій чорної кави, 600 порцій оладок та аж... 10 порцій салату з свіжих огірків.

А всього по їдальнях «Запоріжсталі» сталеварам за півроку було подано в чотири рази менше овочевих страв, ніж планувалося.

Та де вже керівникам ВРП їдальні овочами забезпечити, коли вони не спромоглися забезпечити їх тарілками та виделками: в одній їдальні бракує мілких тарілок, у другій — виделок, у третій — блюдечок. Дохазяйнувалися так, що обов'язково чогось та бракує...

АДВОКАТИ Й ПІДЗАХИСНИЙ

Голова заводського комітету «Запоріжсталі» т. Ольховий з глибоким переконанням заявив:

— Харчування на заводі задовільне, овочів дійсно нема, але це загальне становище... Ну, часом буває, що привозять молоко кисле, але взагалі — задовільно. А що робітники нарікають на заступника директора по робітничому постачанню т. Махньова, то це даремно. Робітники взагалі люблять нарікати. Товариш Махньов — хороший організатор і сильний керівник.

Оскільки з вищенаведеної адвокатської промови т. Ольхового видно, що завком і очима й плечима відвернувся від громадського харчування, слід розповісти більше про «сильного керівника» Махньова.

Заступник директора по робітничому постачанню — людина з широким розмахом і буйною фантазією.

Нафантазувалося якось Махньову, що коли деякі сорти мануфактури не продавати споживачам примітивно по крамницях, а передати їх з-під прилавка для переробки артілям, то це вельми позитивно позначиться на фінансовому стані ВРП. І дійсно, група опікованих Махньовим ділків поправила своє фінансове становище, заробивши на ВРП 132 тисячі карбованців. А то примарилося Махньову, що штати по його сітці дуже куці, і почав він їх розширяти. Та так розширився, що каса ВРП одразу на 290.000 карбованців повужчала.

Потім тішився Махньов винорозливною базою, яка, за його задумом, була покликана докорінно поліпшити справу робітничого постачання на заводі.

Поки Махньов захоплювався поширенням штатів, розливанням вина та іншими справами, набігло на ВРП штрафів за несвоєчасне повернення тари на 99.000 карбованців.

Кожний політ Махньової фантазії супроводжувався ревним плачем державних грошей...

Та не всі так цінять Махньова, як голова завкому т. Ольховий. Обласний прокурор, наприклад, перевіривши діяльність ВРП «Запоріжсталі», зробив висновок, що фінансово-комерційний геній Махньова тримається на двох китах, ім'я яким — безконтрольність і безгосподарність. Але Махньов не погодився з обласним прокурором, запротестував. Мовляв, як сміє мене обласний прокурор контролювати, коли я птиця союзного польоту. Нехай мене Київ і Москва перевіряють.

І приїхали до Запоріжжя ревізори з Києва і з Москви. І в одну душу визначили: безгосподарність і безконтрольність, порушення правил торгівлі та потурання злодіям з боку Махньова завдали ВРП «Запоріжсталі» кілька мільйонів карбованців збитків. От який з Махньова «хороший організатор і сильний керівник!»

У Міністерстві чорної металургії УРСР думали-гадали, як покарати за це Махньова, щоб він на все життя запам'ятав. І надумали: винесли йому... сувору догану...

Отак розв'язали справу в Міністерстві чорної металургії УРСР. Воздали Махньому по заслугах. Хай, мовляв, міру знає!

А хто ж повинен воздати належне металургам?

Хто ж їм організує постачання та харчування з душею, з посмішкою?

Невже у міністерстві наївно думають, що це зробить той же Махньов, який і досі на тих же китах — безконтрольності та безгосподарності — тримається?

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

м. Запоріжжя.

Не ображайте горобців

Натуралісти міста Краматорська (Сталінська область) помітили, що горобці десятою повітряною дорогою обминають верстатобудівний завод.

Вони зацікавились цим інтересним явищем і встановили причину: горобці дуже образились.

Чому?

А тому, що з вікон заводоуправління їм часто тичуть дулі...

На цьому заводі 14 невеликих цехів, а керують ними 18 відділів! У відділах сидять начальники (бо який же то відділ без начальника!), їхні заступники (бо який же то начальник без заступника!) і рядові працівники (бо що ж робитиме начальник і заступник без рядового складу!).

Багато людей сидить у відділах і всі щоденно важку думу думають: як його ущільнити робочий час?

Візьмімо планово-економічний відділ. Ну, що йому робити, коли на заводі ще є виробничий відділ, який планує цехам виробничі завдання та слідкує за їх виконанням. Отож і мусять планувати плановики, як його день до вечора дотягти.

Сутужно доводиться і тим, що сидять у відділі праці й заробітної плати. Їм належить займатися нормуванням. А фактично нормуванням відають відділи головного технолога й головного металурга. А організацією праці займаються начальники цехів. Отож працівникам відділу праці та зарплати тільки й роботи, що регулярно зарплату одержувати.

Найскрутніше у відділі кооперування. Він ніяк не може скооперуватися з іншими відділами, бо вони й самі не знають, що їм робити. Важко! Хочеш не хочеш, на горобців накинешся.

Колись на заводі один планово-економічний відділ виконував роботу, над якою тепер сидять чотири відділи. Якщо скоротити лише трьох начальників відділів і їх заступників, то завод заощадить за рік 120 тисяч карбованців!

Чому ж знову не зробити так, як колись було?

І гроші будуть цілі, і горобці спокійні.

Мал. Л. КАПЛАНА.

Під час літніх гастролей у Ворошиловграді Київський театр музичної комедії відмовився виступити перед шахтарями Кадіївки, посилаючись на нерентабельні сценічні майданчики.

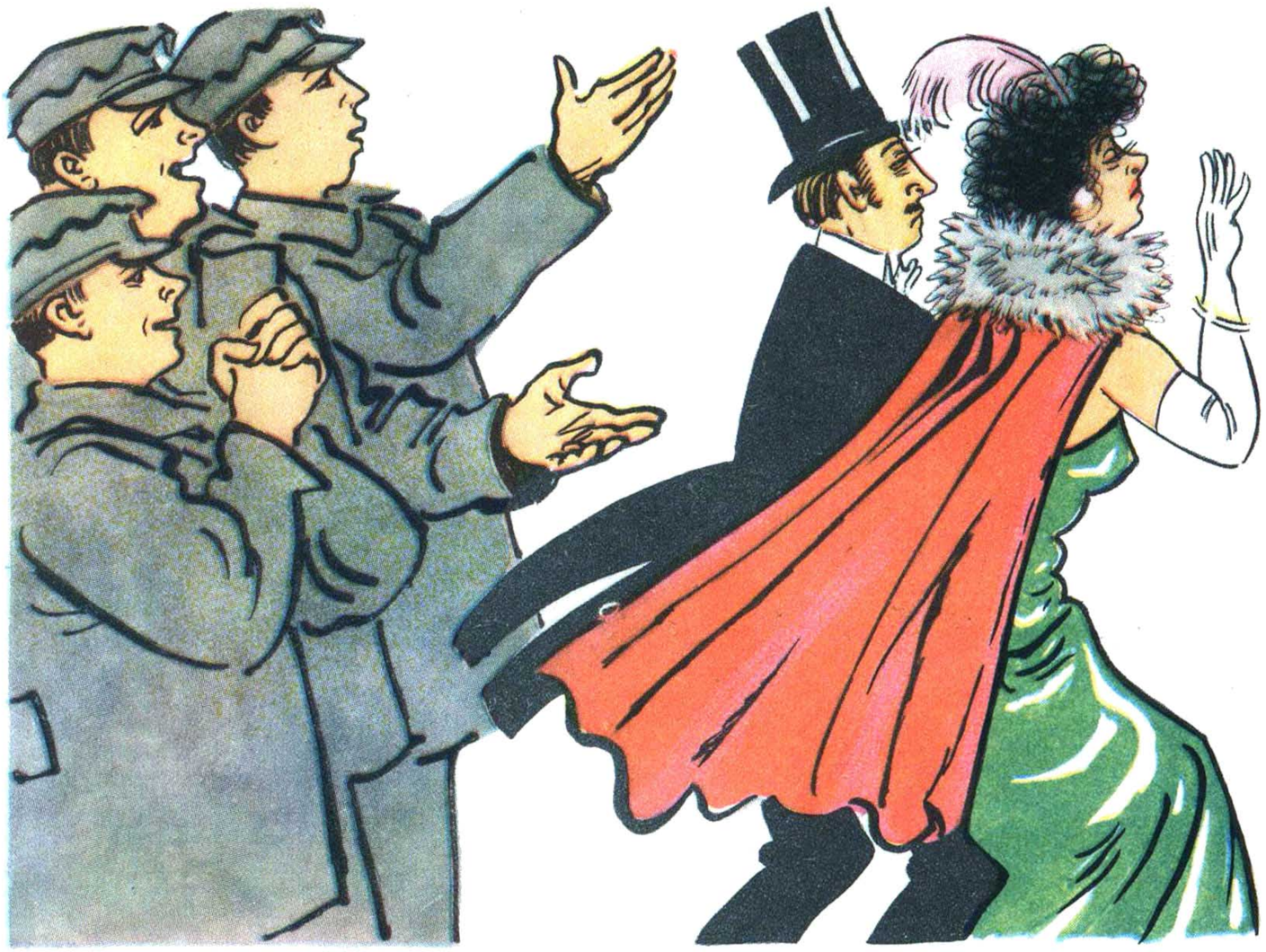

Хор шахтарів: — Сільва, ти мене не любиш...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— На цю картину дітям до 16 років квитки не продаються.

— А я купую для перепродажу.

— Ну, це інша справа... Скільки тобі квитків?..

Незвичайні пригоди

ПОТОНУЛИ в довголітній смердючій калюжі на вулиці Морозова у Сімферополі всі рішення міськради про благоустрій цієї вулиці. Численні спроби громадян витягти ці рішення з дна калюжі поки що залишаються безрезультатними.

ВПАВ у дитинство Кирило Іванович Нехченко — голова Підгайцівського колгоспу приміського Кіровоградського району. Навідавшись до колгоспних дитячих ясел, він не захотів уже з них вибиратись і живе там і досі.

СМЕРТЕЛЬНОГО УДАРУ завдав рибі директор Улянівського цукрозаводу на Кіровоградщині т. Туман, спустивши в річку отруйні відходи виробництва. Риба конає в муках і мовчить, а прокурор, споглядаючи це, теж наче води в рот набрав.

ПОВНЕ ЗАТЕМНЕННЯ відбулося в хатах 163 мешканців Синівського району (Сумська область). Як пощастило з'ясувати, це сталося в результаті спроб користуватися новими гасовими лампами Білокриницької промартілі (на Житомирщині), які не горять, бо в них немає різьби для вкручування пальників.

ВИСОКА ЯЙЦЕНОСНІСТЬ
(з ферми додому)

Мал. Л. БОЙКА.

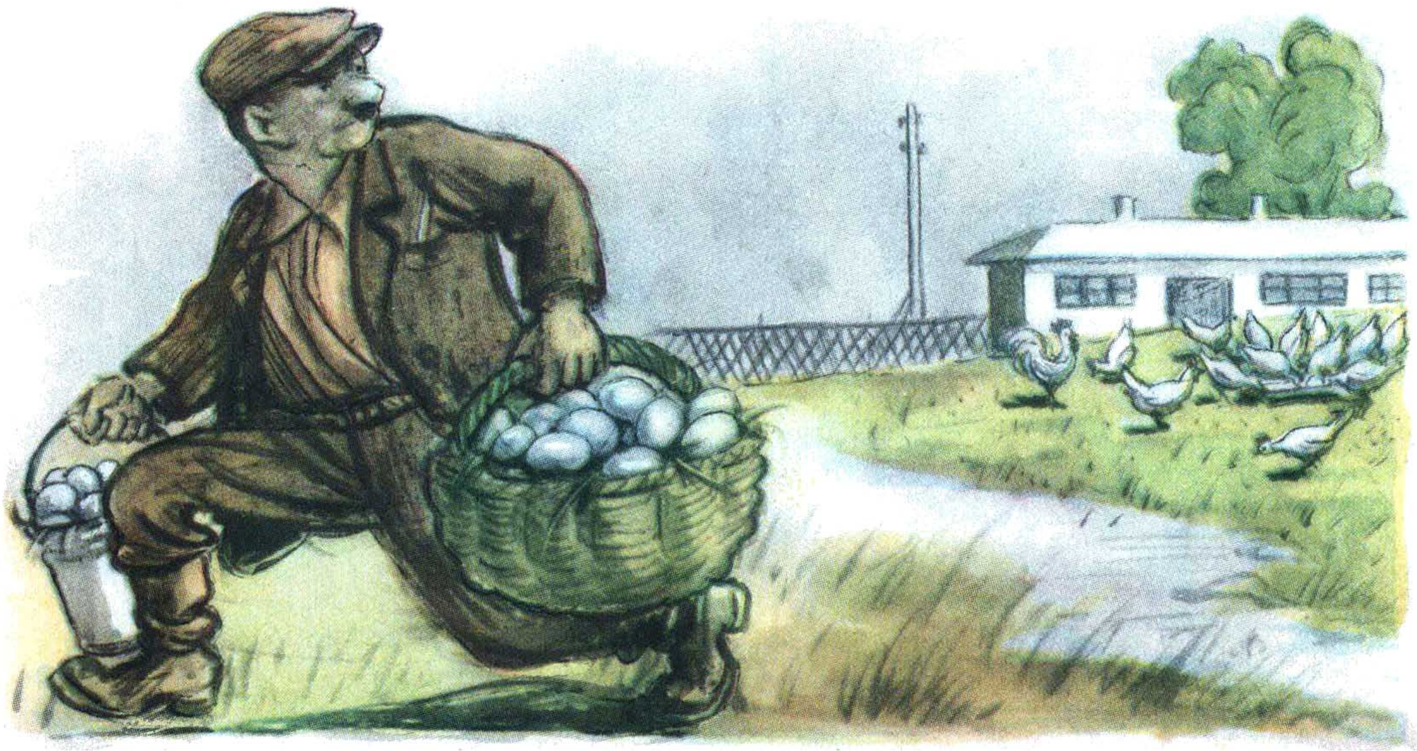

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Хороші у нашому колгоспі шовківники, та, на жаль, ніхто про них не піклується: по двадцять кілометрів доводиться їм ногами відмірювати, щоб шовковиці для гусені дістати.

Має колгосп велику плантацію шовковиці,— але яка та плантація? Всіма забута, занедбана, не прополена, сушняком захаращена. Листя на деревах дрібненьке, пожовкле, ні до чого не придатне...

Про недбайливих людей кажуть: «По воді ходить і пити просить». Ця приказка нашому голові колгоспу т. Хандусеві — в самісіньке око.

Група колгоспників.

Колгосп ім. ВКП(б),
Черкаського району
на Черкащині.

Мал. Л. КАПЛАНА.

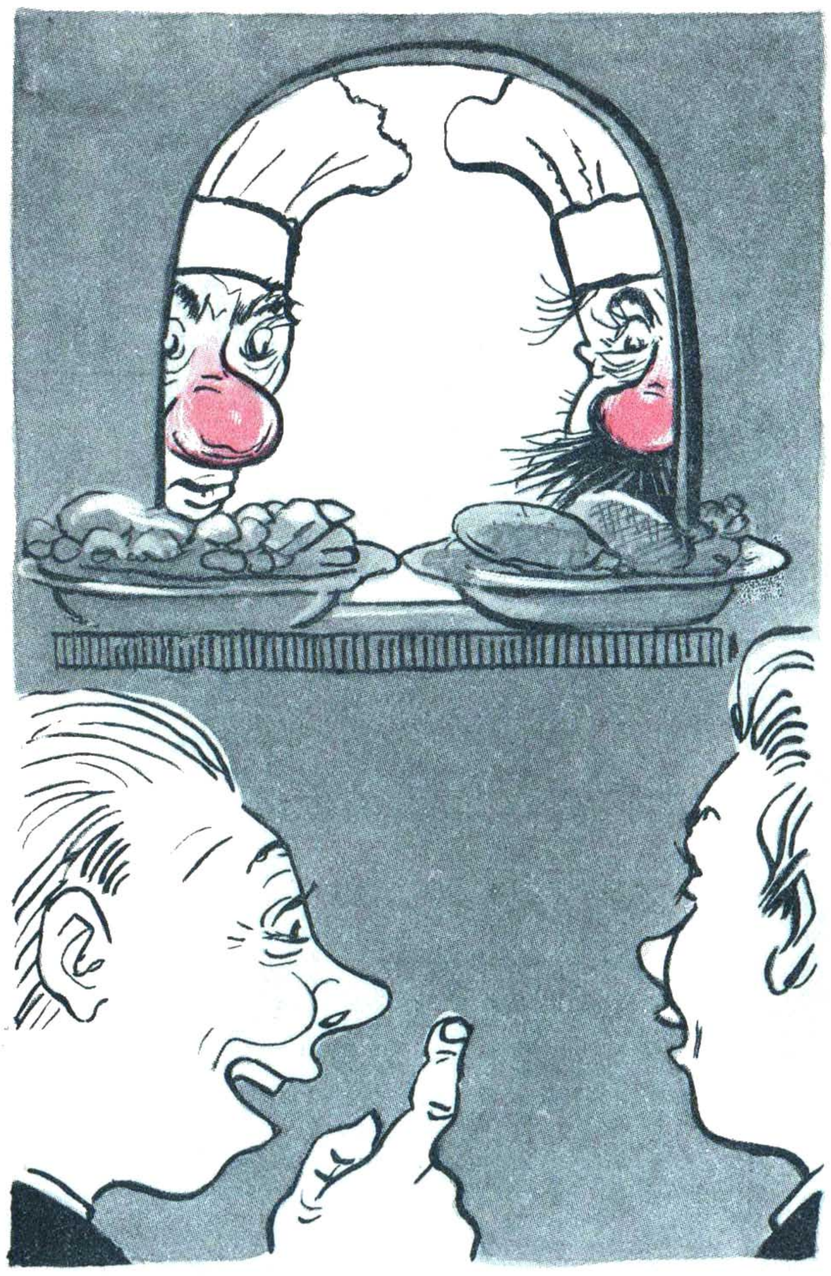

— Ти диви... В їдальні появилися помідори!..

Канцелярсько-бюрократичний концерт

Державний музикально-клавішний фонд ремонтує і реставрує піаніно, фортепіано і таке інше, що має клавіші і на чому можна грати.

І от піаніно, фортепіано і таке інше з усіма своїми клавішами і струнами знаходиться в такому вогкому підвалі, де хазяйновитий завгосп посоромиться зберігати бочкотару.

У музикальних інструментів клавіш на клавіш не потрапляє від холоду і вогкості, струни натягнуті як нерви і щось схоже на ревматизм руйнує їхні дерев'яні організми.

А в просторому хорошому приміщенні, яке недавно Київська міськрада надала музклавішному фондові, відбувається незвичайний концерт у виконанні товаришів з «Головкиївбуду». Концерт почався понад п'ять місяців тому, як «Головкиївбуд» взявся відремонтувати і перебудувати приміщення, надане музклавішному фондові. Спочатку у музиці переважали бадьорі мажорні мотиви.

Партію оздоблювальних робіт було доручено вести спецбудівельному управлінню. Головний диригент, пробачте — начальник СБУ, т. Шевченко махнув паличкою і в симфонію влилися фантазії на тему... що коли б договір, та коли б наряд-замовлення, то... може б що-небудь і вийшло. З того часу в концерті почали переважати мінорні мотиви, а далі зазвучали фальшиві ноти. Друге відділення концерту доручено вести «Київжитлобудові», але від зміни виконавців зміст концерту не змінився ніскільки.

Невже керівники «Головкиївбуду» думають, що концертом канцелярсько-бюрократичним можна замінити концерти фортепіанні?

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Хлопчику, дай покурити!..
— А ви не гіпертонік?

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи ти чув, як у Славуті, Хмельницької області, гр. Салтанову кривдили? Ось послухай.

Працювала вона касиркою в аптеці № 9. Працювала з душею, з серцем. У своїй особі душі не чула, а серце на відвідувачах зривала. І раптом завідуюча аптекою стала під неї підкопуватись: заборонила відвідувачів лаяти. Та Салтанова не з тих, щоб якихось там наказів слухати чи лякатися. Твердо стояла на своєму — відвідувачам спуску не давала. Тоді завідуюча звільнила Салтанову з роботи. А та — до суду. Славутський, а потім і Берездівський районні суди визнали, що звільнили Салтанову по заслугах.

Кинулася скривджена касирка до обласного суду. От тут справу вже розглянули по суті. Побачили в облсуді, що Салтанова не хто-небудь, а агроном та ще й з вищою освітою. І винесли рішення... поновити Салтанову на роботі в аптеці.

Мудрі, виходить, судді є ще у Хмельницькому!

І. ВОРОНЮК.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знайомий ти з сумськими стелягами?

Ні, це не помилка. Ми маємо на увазі саме «стеляг», а не стиляг.

Це — піжони від планування. Головним консультантом і порадником для них служить стеля.

Особливо успішно використовують цю частину своїх кабінетів керівники Сумського обласного тресту «Укрголовмаслосирпрому». Путивльський маслозавод, наприклад, за **шість місяців** цього року одержав з тресту **вісім варіантів** річного, квартальних і місячних виробничих планів.

Де вже тут спокійно працювати! Навіть на вивчення цієї стелетворчості часу невистачає.

Щоб якось вплинути на «стеляг», Перче, їх слід час від часу виводити з кабінетів на свіже повітря або, ще краще, відряджати в екскурсію на підшефні заводи. Тут вони на власні очі побачать, до чого призводить стеляжне планування.

В. БУРЯ,
директор маслозаводу.
Л. ЛЮБЧЕНКО,
секретар парторганізації.
Г. ПОГОРЄЛОВ,
голова завкому.

НА ЧЕСНОМУ СЛОВІ

Хто сказав, що час летить непомітно? Неправда це. Тільки три роки минуло відтоді, як житлоуправління Печерського району м. Києва прийняло рішення про капітальний ремонт будинку № 13 по вул. ім. Паризької Комуни, а вже які помітні зрушення там сталися! В одній квартирі на голови мешканців впала стеля, в іншій — стіна... Був на будинкові залізний дах, а тепер од того заліза й сліду не лишилося. Помітні зміни сталися і з сходами: раніш мешканці стрибали через одну гнилу сходинку, тепер скакають через дві поламані.

Три роки тому кербуд Галбойз запевняв словом честі, що ремонт проведе якнайкраще; і не збрехав. Одну квартиру відремонтував на славу. Це — квартира самого т. Галбойза. Щодо інших, то в них стелі, стіни і двері тримаються на чесному слові кербуда.

Проте не віриться, що будинок зможе довго простояти на одній такій підпорі...

З АБХАЗЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ

ДАЛЕКОГЛЯДНИЙ ОСЕЛ

Корова вийшла на обрив стрімкий.
Старий осел, що під горою пасся,
Узрів її і крик здійняв такий,
Що ліс затрясся.
— Чого б ото,— спитала крикуна
Маленька білка,— так ревти дурному? –
Осел зітхнув:
— Як упаде вона,
На кому повезуть її додому?..

ЖАБА-МАНДРІВНИЦЯ

Ріка бурхлива жабу понесла.
Востаннє жаба лапу підняла
Й гукнула друзям:
— Мало мені горя...
Мене,
ква-ква,
давно тягло до моря!

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

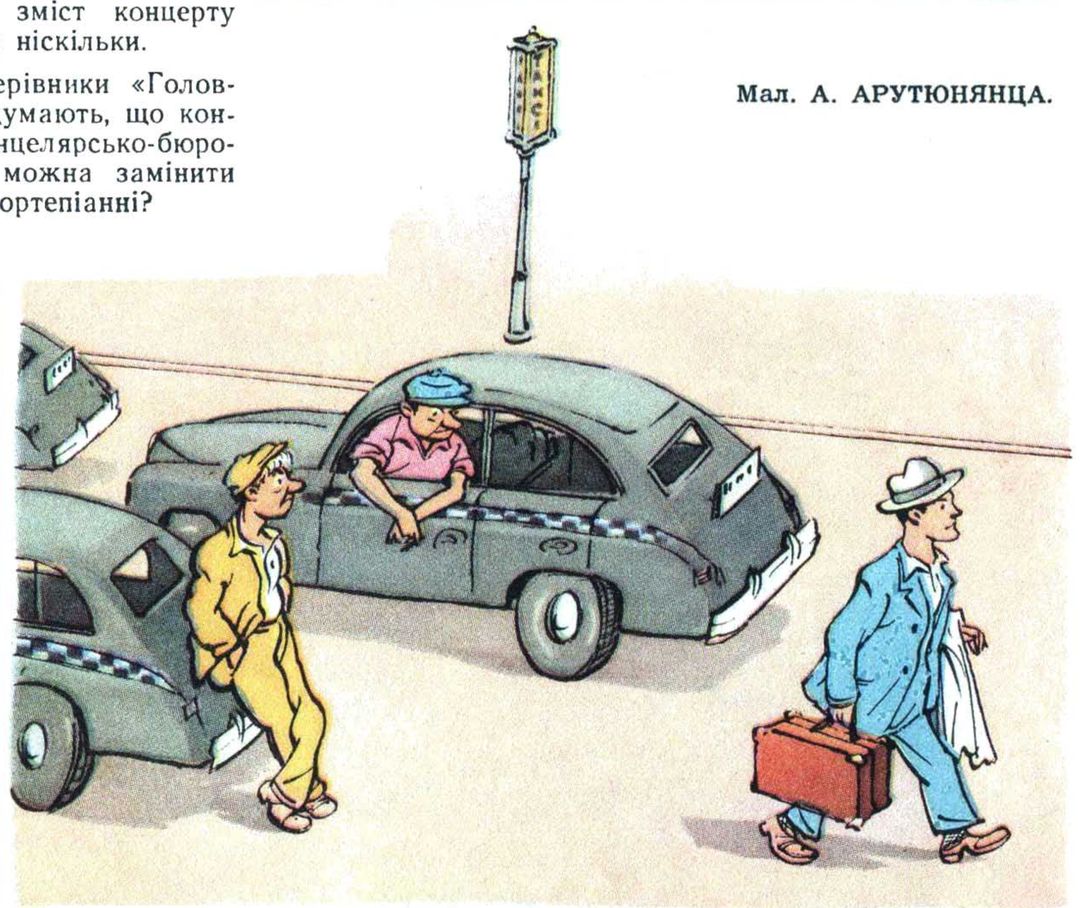

— Запам'ятай цього нахабу!
— Він тобі не заплатив?
— Ні, зажадав здачу з десяти карбованців.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Американський конгрес асигнував додатково 25 мільйонів доларів на підривну діяльність у країнах народної демократії.

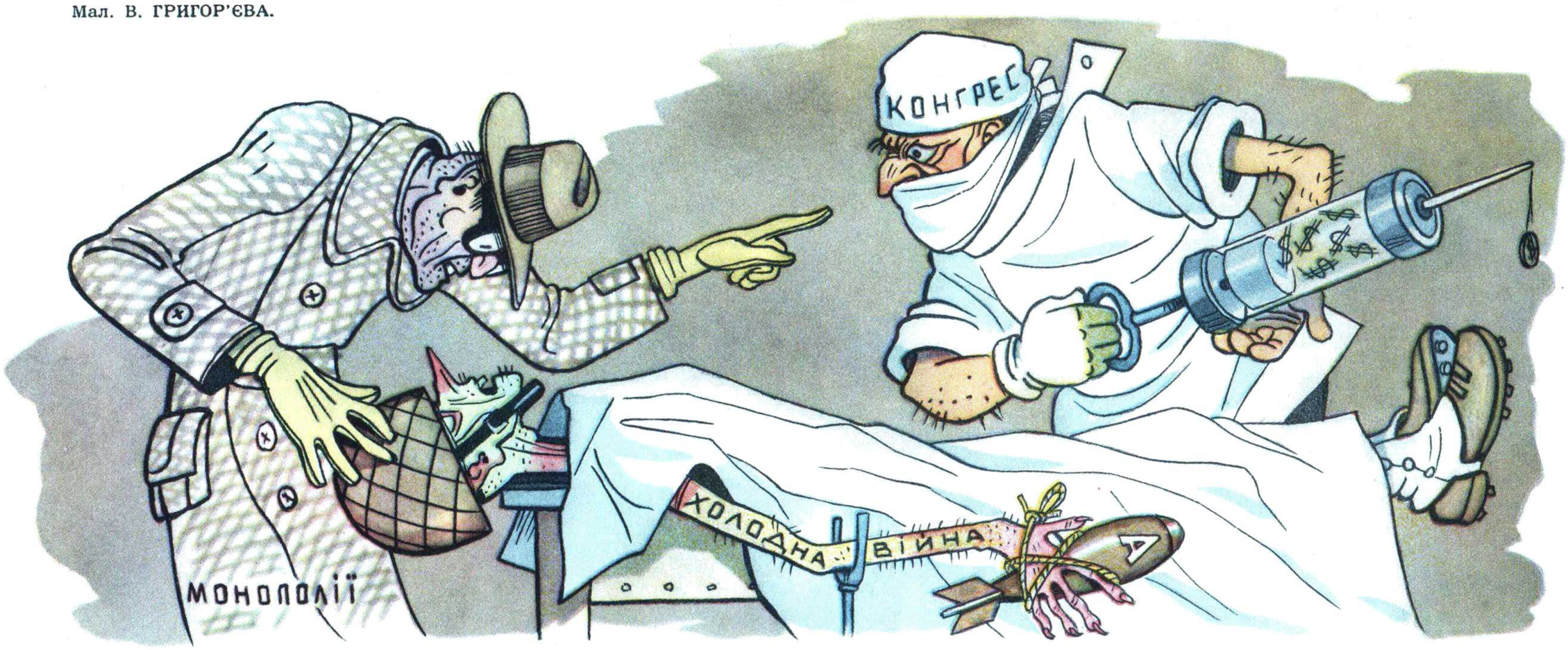

— Ну, як?
— Вприснув 100 мільйонів, а вона ледве дихає...
— Додайте ще 25 мільйонів.

Розумна людина та човняр

(АНГЛІЙСЬКА ПРИТЧА)

Філософ — це, звичайно, людина, яка вважає себе дуже розумною. Якось підійшов такий філософ до річки й задумався, як його переправитися на другий берег, бо річка була широка і перепливти її можна було лише на човні. На його щастя, недалеко, тут же на березі, опинився човняр.

— Ей, човняре, — гукнув учений муж,— ви, часом, не можете перевезти мене на той берег?

— Звичайно, можу, сер. Стрибайте в човен,— відповів човняр.

Проте філософ вважав для себе принизливим «стрибати в човен». Він тихенько перекинув одну ногу, далі другу і мало не впав у річку. Добре, що човняр схопив його за руку!

Коли філософ усівся, човняр сильними руками відштовхнув човен від берега, а розумна людина дивилась на нього зневажливо й

думала: «Який же він, мабуть, темний чоловік»...

— Скажіть, вам доводилось вивчати фізику або хімію? — спитав філософ.

— Ні,— відповів човняр.

— Тоді ви втратили чверть життя,— сказав філософ і запишався ще більше.

— І астрономії не вивчали?

— Звичайно, ні.

— Тоді ви втратили ще чверть життя.

Човняр продовжував веслувати, тривожно позираючи на чорні хмари, вигнані вітром з-за обрію.

А філософ усе допитувався:

— А про філософію ви що-небудь чули?

— Абсолютно нічого,— відповів човняр, налягаючи на весла.

— Дуже жаль. Це ще чверть втраченого життя. І послухайте чому...

Тут філософ заходився розпатякувати, весь час вживаючи довгі хитромудрі слова. Він навіть не помітив, як захвилювалась річка. Старий човняр не витримав і перебив його :

— Досить. Все, що ви говорили, безумовно, має велике значення, але дозвольте запитати вас: ви коли-небудь вчились плавати?

— Ніколи! Навіщо мені, вченій людині, займатися такими дрібницями, як плавання?

Саме в цей час налетіла висока хвиля й перекинула човен. Човняр і розумна людина опинились у воді.

Човняр, звичайно, вибрався до берега. А філософ? Про філософа більше ніхто нічого не чув.

Переклад з англійської
Г. ТІТЕЛЬМАНА

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Старший мисливський інспектор Вінницького обласного управління сільського господарства Лісний В. П. потурав браконьєрам, незаконно привласнив собі частину премій, виданих громадським інспекторам за активну боротьбу з браконьєрами. Про це розповідалося у фейлетоні «Ота сама вівця...» («Перець» № 4).

Заступник начальника Вінницького облуправління сільського господарства т. Казаков повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, повністю ствердились. Лісного з роботи знято.

★ Працівники Мальчицької МТС, Івано-Франківського району на Львівщині, поскаржилися Перцеві на неподобства в роботі МТС.

Як повідомив завідуючий сільгоспвідділом обкому партії т. Кіпаренко, факти ствердились. За погану якість ремонту тракторів та сільгоспмашин, за недбайливість і безконтрольність головного інженера МТС Фукшанського і завідуючого майстернею Клішина з роботи знято. Сільгоспмеханіка Портянка за хуліганські вчинки виключено з лав ВЛКСМ й засуджено на три роки позбавлення волі умовно.

Мал. Л. КАПЛАНА.

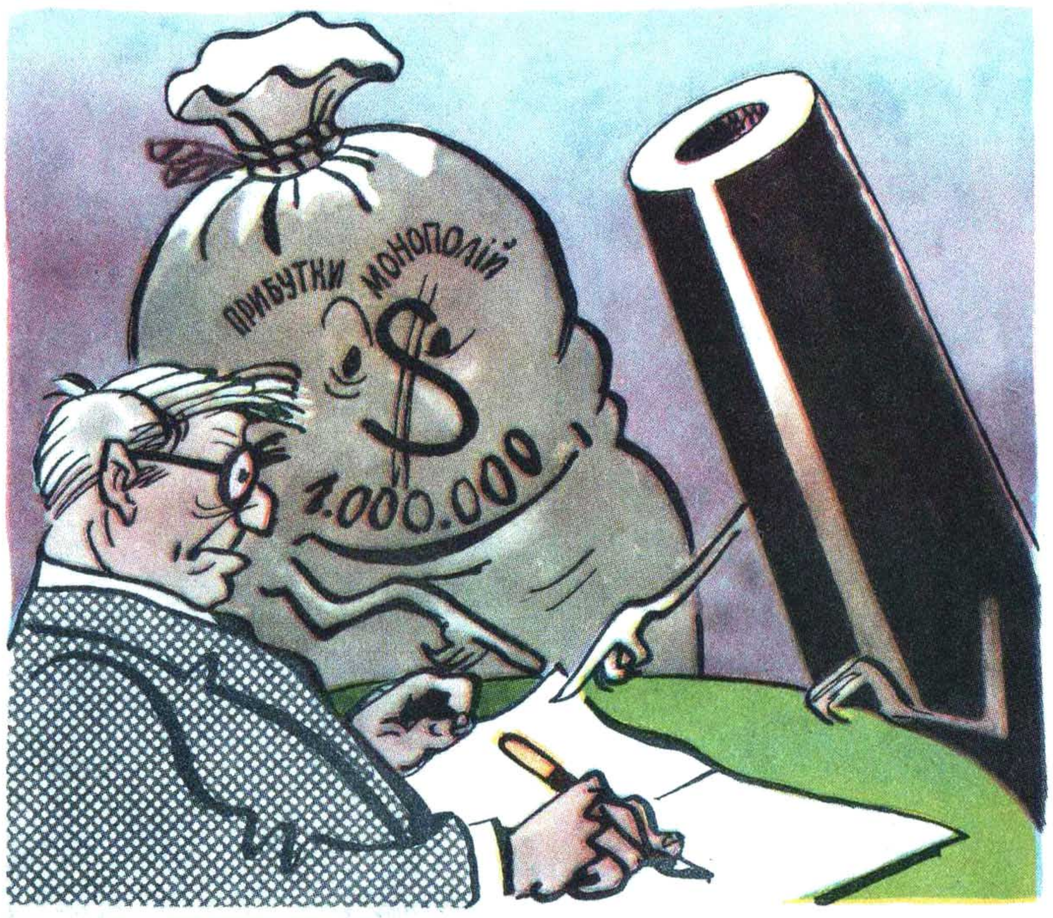

Експерти деяких буржуазних дипломатів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (339) (на украинском языке). Підписано до друку 9.VIII. 1956 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 13393. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3552. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Геть колонізаторів! Геть багдадський пакт!

— А мене запевняли, що в Азії — суцільна неписьменність!..

Мал. БЕ-ША (за темою нашого читача В. Шевченка. Київ).